

Ζεφινάρι

#01

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Απρίλιος 2021

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

ΟΥΤΕ ΥΓΕΙΑ ΟΥΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΠΕΡΝΕΙ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Επτάμισι χιλιάδες θάνατοι, επιτάξεις και ένα εν εξελίξει κρατικό έγκλημα

Την Τετάρτη 22 Μαρτίου, ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση η επίταξη, για ένα μήνα, διακοσίων περίπου ιδιωτών γιατρών προκειμένου να μετακινηθούν στα δημόσια νοσοκομεία και να προσφέρουν «βοήθεια»

στην αντιμετώπιση της πανδημίας που βρίσκεται σε έξαρση. Η κίνηση αυτή από τη μεριά του κράτους δεν είναι τίποτα άλλο από μια κίνηση πανικού στην προσπάθειά του να κρύψει τις εγκληματικές ευθύνες που το βαραίνουν για την κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ιδιαί-

τερα στα Δημόσια νοσοκομεία.

Βρισκόμαστε δεκατρείς περίπου μήνες μετά την έναρξη της πανδημίας στη χώρα. Μετράμε περισσότερους από επτάμισι χιλιάδες νεκρούς. Κάθε μέρα εκατοντάδες άνθρωποι διασωληνώνονται σε απλά κρεβάτια εκτός ΜΕΘ, σε

ράντζα και σε διαδρόμους, περιμένοντας να έρθει η σειρά τους να βρουν ένα κρεβάτι και, όπως είναι προφανές, πολλοί από αυτούς πεθαίνουν στη διαδικασία αυτή.

συνέχεια στην σελ.3

*

Η εγκληματική διαχείριση της πανδημίας σε εργασιακούς χώρους, φυλακές, στρατόπεδα συγκέντρωσης και ψυχιατρικές κλινικές

σελ.4-5

Η σύγκρουση δύο κόσμων:
Αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση
και φοιτητικοί αγώνες

σελ.6

Από τα ουρλιαχτά της ΓΑΔΑ στους υπόκωφους βηματισμούς των εθνικών παρελάσεων

σελ.7

EDITORIAL

Εδώ και ένα χρόνο η ζωή έχει σταματήσει. Με πρόσχημα την πανδημία του κορωνοϊού και την πρωτοφανή υγειονομική κρίση που δημιουργήθηκε, το κράτος επέβαλε πλήρη έλεγχο της κυκλοφορίας. Επιτρέπεται μόνο η έξοδος για δουλειά. Ενίοτε και για κατανάλωση. Στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό μια συμμορία από πολιτικούς απατεώνες, φασίστες, ρουφιάνους, λαμόγια, σαδιστές, εκβιαστές, παιδεραστές και βασανιστές μονοπωλεί τη λήψη των κεντρικών πολιτικών αποφάσεων, εξαγοράζει τα «μέσα ενημέρωσης», φιμώνει τα social media, διώκει και φυλακίζει τους αντιφρονούντες, φάσκει και αντιφάσκει χωρίς να λογοδοτεί σε κανέναν, τη στιγμή που τα σκάνδαλα διαδέχονται το ένα το άλλο.

Την ίδια περίοδο, η πίεση στο εθνικό σύστημα υγείας και οι δεκάδες νεκροί καθημερινά οδήγησαν σε περισσότερες προσλήψεις αστυνομικών, σε αναβάθμιση των αμυντικών εξοπλισμών, σε έκτακτα κονδύλια ενίσχυσης των ΜΜΕ και σε πληθώρα αντικοινωνικών επιλογών. Το καθεστώς αδιαφορεί για την υγεία του λαού, οχυρώνεται όμως για να αντιμετωπίσει τις επερχόμενες εξεγέρσεις.

Η εγκατάλειψη και η επακόλουθη κατάρρευση των δημόσιων νοσοκομείων, η ανύπαρκτη λήψη μέτρων προστασίας σε χώρους δουλειάς και μέσα μεταφοράς, όπου υπήρχε υπερσυσσώρευση ανθρώπων, δημιούργησε πλήθος αντιδράσεων, αρχικά από τους υγειονομικούς, ενώ η ακάθεκτη εφαρμογή της κυβερνητικής ατζέντας που εκφράστηκε με την κατά σειρά ψήφιση διάφορων βάρβαρων νομοσχεδίων, κινητοποίησε

σταδιακά αρκετές κοινωνικές ομάδες (καλλιτέχνες, φοιτητές, μαθητές, δικηγόρους κ.α.).

Η επιβολή πολιτικού λοκντάουν ήδη από το 3ήμερο του Πολυτεχνείου όξυνε ακόμα περισσότερο τους όρους της σύγκρουσης από την πλευρά του κράτους και της ακροδεξιάς κυβέρνησης. Ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να αντιλαμβάνονται πως στόχος των απαγορεύσεων δεν είναι η προστασία του κοινωνικού συνόλου, αλλά η αδρανοποίηση του μπροστά στο εν εξελίξει έγκλημα που διαπράττεται σε βάρος του. Παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες της κατάστασης, το κοινωνικό και ταξικό κίνημα κατάφερε να ξεπεράσει το αρχικό μούδιασμα και βγήκε στους δρόμους σπάζοντας τις πολιτικές απαγορεύσεις. Η απάντηση ήταν ξύλο, συλλήψεις και πρόστιμα. Όμως ο δρόμος είχε ήδη ανοίξει...

Η πρόσφατη απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα, η αντιπαράθεση που δημιούργησε σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο (με ρήξεις ακόμα και στο εσωτερικό του αστικού συστήματος και της Δεξιάς), η επιμονή και το σθένος μερικών δεκάδων αλληλεγγύων στην πρώτη φάση και το ποτάμι των χιλιάδων που την ακολούθησε. Οι μαζικές εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις των φοιτητών πανελλαδικά ενάντια στο νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και οι καταλήψεις σε σχολές και πρυτανείες (με εμβληματικό παράδειγμα τις καταλήψεις στο ΑΠΘ), το τσουνάμι αντικαταστατικών διαδηλώσεων που γεννήθηκαν σε όλη τη χώρα ύστερα από τα πρόσφατα γεγονότα αστυνομικής βίας στη Νέα Σμύρνη απέδειξαν πως η επιβολή του Δόγματος Νόμος και Τάξη θα είναι

πιο δύσκολη στην πράξη, απ' όσο τελικά το φαντάζονταν ο Χρυσοχοϊδης και το σινάφι του.

Σε καμία περίπτωση δεν είναι ώρα για τυμπανοκρουσίες. Αν μας φόβισε μια φορά η κρίση του κορωνοϊού, δεν έχουμε ιδέα τί μας περιμένει στην αμέσως επόμενη περίοδο της «επιστροφής στην κανονικότητα». Τα νέα αντεργατικά και αντιλαϊκά νομοσχέδια είναι ήδη εδώ. Καταργούν το 8ωρο, ποινικοποιούν το συνδικαλισμό, βάζουν μπάτσους στα πανεπιστήμια, διαλύουν συνολικά την παιδεία, βάζουν στο γύψο κατακτήσεις, δικαιώματα και ελευθερίες. Η γιγάντωση της κοινωνικής και οικονομικής κρίσης που θα φανεί ακόμα πιο πολύ το επόμενο διάστημα, θα αναδείξει την πλήρη χρεοκοπία του κρατικού και καπιταλιστικού κόσμου. Το μόνο που έχουν να μας υποσχεθούν είναι κι άλλη φτώχεια, εξαθλίωση, καταστολή και θάνατο. Το μόνο που τους απασχολεί είναι η διαφύλαξη των κερδών και των προνομίων τους. Γι' αυτό και ουρλιάζουν σαν σκυλιά.

Μας φοβούνται. Θα μας φοβηθούν ακόμα πιο πολύ αν συνειδητοποιήσουμε την κοινή μας μοίρα και οργανωθούμε για να την αλλάξουμε. Από τα σχολεία και τις σχολές, μέχρι τους χώρους εργασίας, τις πλατείες και τις γειτονιές, να χτίσουμε ένα πλατύ και μαζικό κοινωνικό και ταξικό κίνημα της βάσης και της αντεπίθεσης.

Το επόμενο διάστημα να παραμείνουμε στους δρόμους. Εκεί που κρίνεται το δίκιο, εκεί που ακόμα όλα συνεχίζονται...

Ένας χρόνος αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας ενάντια στην κρατική διαχείριση της πανδημίας

Πριν ένα χρόνο, στις 20 Μάρτη του 2020, στην αρχή ακόμη της πανδημίας, ο αυτοδιαχειριζόμενος χώρος Επί τα Πρόσω ξεκίνησε το άνοιγμά του τις Παρασκευές, για συλλογή τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης. Από τότε δεκάδες δράσεις διανομής τροφίμων και άλλων ειδών ανάγκης έχουν πραγματοποιηθεί, τόσο στην πόλη της Πάτρας όσο και σε άλλες περιοχές, από τους πληγέντες της Καρδίτσας, μέχρι τους πρόσφυγες της Ριτσώνας και των παλιών εργοστασίων της παραλιακής ζώνης της Πάτρας.

Στο πρώτο κάλεσμα που δημοσιεύθηκε τότε σημειώναμε: «Ζούμε εν μέσω μιας ανυπολόγιστης ανθρωπιστικής καταστροφής και πρωτόγνωρης κοινωνικής κρίσης, όπου με τραγικό τρόπο αναδεικνύονται οι γιγαντιαίες αντιφάσεις της πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας και εντέλει η εγκληματική και δολοφονική φύση του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος για την πλειοψηφία της κοινωνίας και ειδικά για τα πιο ευάλωτα και φτωχά κομμάτια της [...]»

Στη σημερινή συνθήκη πολλοί εργαζόμενοι, άνεργοι, άστεγοι, μετανάστες, πρόσφυγες, τοξικοεξαρτημένοι καθώς και ηλικιωμένοι άνθρωποι ή άνθρωποι με προβλήματα υγείας αδυνατούν να καλύψουν έστω και τις βασικές ανάγκες. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη δεν πρέπει να επικρατήσει ο κανιβαλισμός και ο ατομικισμός. Οφείλουμε να σταθούμε ο ένας δίπλα στον άλλον. Να προτάξουμε την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια. Απέναντι στον θάνατο να κυριαρχήσει η ζωή, ο ανθρωπισμός, η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη.

Παράλληλα, μέσα από τη συμμετοχή σε ένα ουσιαστικό δίκτυο αλληλεγγύης στην πόλη και με την καθοριστική συνεισφορά άλλων αλληλεγγύων εγχειρημάτων, όπως η Δομή αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας στην κατάληψη Παραρτήματος και η Κίνηση υπεράσπισης προσφύγων και μεταναστών-στριων, έχει αναπτυχθεί η δυνατότητα άμεσης προσφοράς βοήθειας σε πολλούς συνανθρώπους μας που το έχουν ανάγκη, σε μόνιμη και σταθερή βάση.

Η πρόσφατη δημιουργία της Συλλογικής Κουζίνας Αλληλεγγύης και η σταθερή παρουσία της σε εβδομαδιαία βάση για διανομή φαγητού σε συνοικίες της πόλης, είναι μια ακόμα πρωτοβουλία που πάρθηκε από πολλούς και πολλές συντρόφους-ισσες και συναγωνιστές-συναγωνίστριες ώστε να γειωθούν ακόμα περισσότερο στην τοπική κοινωνία τα προτάγματα της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας. Τα μοναδικά όπλα μας απέναντι στην αναληψία της εξουσίας.

Δική μας ευθύνη είναι να διατηρήσουμε, να διευρύνουμε και να ενισχύσουμε όσο περισσότερο γίνεται τα δίκτυα αλληλεγγύης ώστε να αποτελέσουν εργαλεία για όλους τους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεσμένους σε αυτή την πρωτόγνωρη συνθήκη, σε υγειονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Από την άλλη, όταν η επόμενη μέρα της «επιστροφής» στην κανονικότητα έρθει, αυτά τα δίκτυα θα φανούν ιδιαίτερα χρήσιμα στην γενικευμένη κοινωνική και ανθρωπιστική κρίση που θα δημιουργήσει η επίθεση του κράτους και των αφεντικών.

Δ.Π.

Διανομή ειδών πρώτης ανάγκης στους μετανάστες που διαμένουν στο εργοστάσιο του Λαδόπουλου.

Οδοιπορικό αλληλεγγύης στους πληγέντες από τις πλυμμήρες στην Καρδίτσα.

(...συνέχεια από εξώφυλλο)

Την Παρασκευή 26 Μαρτίου υπήρξε η ωμή ομολογία της παραπάνω εγκληματικής πολιτικής από την πλευρά του κράτους όταν, κατά τη διάρκεια της καθημερινής ενημέρωσης για την πορεία της πανδημίας, η καθηγήτρια Βάνα Παπαεργαγγέλου, μέλος της κρατικά διορισμένης και ελεγχόμενης επιτροπής εμπειρογνομόνων του Υπουργείου, δήλωσε με απύθμενο θράσος ότι «μόνο ένα 20% των ασθενών πεθαίνει εκτός ΜΕΘ». Με την κυνική της αυτή δήλωση επιχείρησε να παρουσιάσει ως μεγάλη επιτυχία της κρατικής πολιτικής το γεγονός ότι ένας στους πέντε συνανθρώπους μας δεν καταφέρνει να βρεί κρεβάτι και να λάβει την φροντίδα που δικαιούται, με αποτέλεσμα να πεθάνει. Πριν από λίγες ημέρες είχε δει το φως της δημοσιότητας μια καταγγελία από το προσωπικό του νοσοκομείου «Γεννηματάς», σύμφωνα με την οποία κατά τη διάρκεια της εφημερίας, για 176 ασθενείς Covid αναλογούσαν συνολικά 5 γιατροί, μια αναλογία δηλαδή ενός γιατρού ανά 36 ασθενείς. Την επόμενη μέρα, κατά τη διάρκεια της εφημερίας στο «Λαϊκό», το νοσοκομείο έφτασε στα όρια της κατάρρευσης, καθώς δεν μπορούσε να περιθάλψει όλο τον κόσμο που το είχε ανάγκη, με αποτέλεσμα να κινδυνέψει να σταματήσει η εφημερία. Το προσωπικό στα νοσοκομεία αναγκάζεται να δουλεύει εξαντλητικά ωράρια, να κάνει πρόσθετες εφημερίες, πολλές φορές αμισθί, ακόμα και να διακινδυνεύει την ίδια του τη ζωή εξαιτίας των τραγικών ελλείψεων σε εξοπλισμό και μέτρα προστασίας.

Όλα όσα αναφέρθηκαν, αποτελούν την πραγματικότητα που επικρατεί σήμερα στα Δημόσια νοσοκομεία και οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στην θανατοπολιτική που ακολουθεί το κράτος από την αρχή της εμφάνισης της υγειονομικής κρίσης. Από τον προηγούμενο Μάρτιο, δεν έχει πάρει κανένα ουσιαστικό μέτρο για την αντιμετώπιση της πανδημίας, έχει περιφρονήσει επανειλημμένως τα αιτήματα και τις προτάσεις των υγειονομικών και των οργανώσεών τους και, σαν να μην έφτανε αυτό, έχει κάνει την κρίση ευκαιρία προκειμένου να περάσει μια σωρεία αντικοινωνικών νομοσχεδίων, επιβάλλοντας μέρα με τη μέρα έναν όλο και πιο βαθύ ολοκληρωτισμό. Αντί λοιπόν να προχωρήσει σε μαζικές προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού και στην άμεση χορήγηση όλων των απαραίτητων μέσων προστασίας στους εργαζόμενους σε κάθε κλάδο, αντί να διαθέσει δωρεάν - συχνά τέστ σε όλο τον πληθυσμό, αντί να σταματήσει τη λειτουργία των βιομηχανικών κατέργων (που είναι βασική εστία μετάδοσης του ιού), αντί να επιτάξει τις μεγάλες ιδιωτικές κλινικές και να τις θέσει στη διάθεση της δημόσιας υγείας, το Κράτος επέλεξε να τα αγνοήσει όλα αυτά και να προχωρήσει στην επιβολή λοκ-ντάουν και περιορισμών, με ελάχιστο επιδημιολογικό αποτέλεσμα. Η κρατική αναλγησία έφτασε σε τέτοιο σημείο που, όταν ήρθαν τα εμβόλια στη χώρα, αντί να προβεί στην άμεση διάθεσή τους στον πληθυσμό, έπρεπε πρώτα να παρακολουθήσουμε όλοι την παρέλαση των κάθε λογής κυβερνητικών αξιω-

ματούχων από τα εμβολιαστικά κέντρα, οι οποίοι δεν έχασαν την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν την εξουσία τους και να εμβολιαστούν κατά προτεραιότητα.

Όσο αφορά το ζήτημα των επιτάξεων, από το οποίο ξεκινήσαμε, αυτό που εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας τις τελευταίες ημέρες δεν είναι τίποτα άλλο από έναν κρατικό εμπαιγμό. Εδώ και ένα μεγάλο διάστημα, το κράτος έχει καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια προκειμένου να διαφυλάξει τα κέρδη του ιδιωτικού κεφαλαίου στον χώρο της υγείας. Τη στιγμή που τα Δημόσια νοσοκομεία ασφυκτιούν, μετατρέπονται αποκλειστικά σε νοσοκομεία Covid και αναβάλλουν χειρουργεία, τα ιδιωτικά νοσοκομεία παραμένουν «καθαρά» και δέχονται μόνο non-Covid περιστατικά. Μάλιστα, προκειμένου να δεχθούν αυτά τα περιστατικά, το κράτος αποζημιώνει τους ιδιώτες με υπέρογκα ποσά. Μέσα λοιπόν σε μια τέτοια συνθήκη, η απόφαση για άμεση επίταξη διακοσίων ιδιωτών γιατρών είναι, το λιγότερο, προκλητική. Σε αντίθεση με τις ιδιωτικές κλινικές που διαθέτουν εξειδικευμένο προσωπικό, ΜΕΘ και σύγχρονο εξοπλισμό, οι γιατροί αυτοί (πέρα από το ότι είναι ελάχιστοι σε αριθμό) καλούνται να ανταπεξέλθουν σε μια κατάσταση για την οποία δεν έχουν λάβει εκπαίδευση και, φυσικά, δεν μπορούν να καλύψουν τις ελλείψεις που υπάρχουν σε εξοπλισμό και ΜΕΘ.

Η κατάσταση που περιγράφεται παραπάνω, δεν είναι καινούργια και δεν μας κάνει καμία εντύπωση. Η έλευση της πανδημίας δεν έκανε τίποτα άλλο από το να αναδείξει στο μέγιστο βαθμό το διαχρονικά εγκληματικό πρόσωπο του Κράτους και του Κεφαλαίου και τον αμοραλισμό της κυριαρχίας. Το Κράτος, ως μηχανισμός, είναι από τη φύση του αντιθετικό με την ευημερία και τις ανάγκες της κοινωνίας, όσο και αν οι θιασώτες του κόπονται για το αντίθετο. Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα και αποτυπώνεται στο πεδίο της υγείας δεν είναι συγκυριακή, ούτε οφείλεται μόνο στις εγκληματικές πολιτικές της σημερινής πολιτικής διαχείρισης (οι οποίες είναι δεδομένες). Η αδιαφορία και η περιφρόνηση των οικονομικά και πολιτικά ισχυ-

ρών για την προστασία της κοινωνίας και της ανθρώπινης ζωής, ιδιαίτερα της ζωής των ανθρώπων που βρίσκονται στον πάτο της κοινωνικής πυραμίδας, είναι ένα εγγενές στοιχείο του άδικου και εκμεταλλευτικού συστήματος στο οποίο ζούμε. Η διάλυση του Ε.Σ.Υ, οι απολύσεις και η περικοπή των μισθών των εργαζομένων στα νοσοκομεία και σε άλλες δομές υγείας, η περιφρόνηση για την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας και η ολοένα αυξανόμενη τάση για ιδιωτικοποίηση της υγείας και μετατροπή της σε εμπόρευμα, είναι έργο όλων των προηγούμενων διαχειριστών της κρατικής εξουσίας και εντάσσονται στο συνολικότερο πλαίσιο του κυρίαρχου οικονομικού μοντέλου: του Καπιταλισμού. Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από όταν ο Υπουργός Άδωνις Γεωργιάδης δήλωνε με περίσσιο θράσος ότι «οι απολύσεις γιατρών και άλλων εργαζομένων στην υγεία, καθώς και το κλείσιμο νοσοκομείων είναι έργο δικό μου και δεν πρέπει να χρεώνεται στην Τρόικα» ή όταν, απευθυνόμενος στους νοσοκομειακούς γιατρούς έλεγε ότι «πρέπει να απολυθείτε για να μάθετε τι εστί βερικόκο». Οι φράσεις αυτές, όσο κωμικές και αν φαίνονται για όποιον έχει στοιχειώδη αντίληψη της κοινωνικής πραγματικότητας, είναι τρομακτικές όταν βγαίνουν από το στόμα ενός ανθρώπου που διαχειρίζεται τις ζωές όλων μας. Και το πιο τρομακτικό είναι ότι ο συγκεκριμένος Υπουργός το μόνο που κάνει είναι να εκφράζει ανοικτά τις απόψεις του συνόλου των εξουσιαστών, ακόμα και αν κάποιοι από αυτούς δεν το εκφράζουν με τους ίδιους όρους στο δημόσιο πεδίο. Όσο λοιπόν και αν επιμένουν να μιλάνε για «ατομική ευθύνη» και να κουνάνε το δάκτυλο στην κοινωνία, η αλήθεια είναι, και δεν κρύβεται πλέον, ότι η κατάσταση στην οποία έχουμε περιέλθει είναι έργο των διαχειριστών της κρατικής εξουσίας και μόνο, οι οποίοι εφαρμόζοντας τις αντικοινωνικές τους πολιτικές επιτίθενται στους από τα κάτω, στηρίζουν το καπιταλιστικό οικοδόμημα και συμβάλλουν στην ακόμα μεγαλύτερη εμβάθυνση των ταξικών ανισοτήτων.

Η όλη διαχείριση της πανδημίας από το κράτος θα πρέπει να μας οδηγήσει σε

κάποια πρώτα και πολύ βασικά συμπεράσματα. Μέσα σε μια συνθήκη στην οποία βλέπουμε καθημερινά δεκάδες συνανθρώπους μας να πεθαίνουν αβοήθητοι, το ιατρονοσηλευτικό προσωπικό να δίνει καθημερινά μάχη για να βοηθήσει όσους έχουν ανάγκη και από την άλλη πλευρά το κράτος να αδιαφορεί για την προστασία της κοινωνικής πλειοψηφίας, πρέπει να αντιληφθούμε όλοι ότι τον αγώνα ενάντια στην πανδημία δεν τον δίνουμε όλοι μαζί. Οι εκκλήσεις των κυβερνώντων για «εθνική ομοψυχία» χρησιμεύουν μόνο για να ρίχνουν στάχτη στα μάτια και να ξεπλένουν τις ευθύνες τους. Οι άνθρωποι της κοινωνικής βάσης, το ριζοσπαστικό κίνημα, τα σωματεία των υγειονομικών και όχι μόνο, οι διάφορες οργανώσεις και συλλογικότητες που ανέλαβαν εξαρχής δράση ήταν αυτοί που διεκδίκησαν και εξακολουθούν να διεκδικούν την αντιμετώπιση της πανδημίας με γνώμονα την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη και τον σεβασμό για την ανθρώπινη ζωή. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που έχουν σηκώσει από την αρχή στις πλάτες τους την υγειονομική κρίση, αυτοί είναι που έχουν απλώσει χέρι βοήθειας σε κάθε έναν και κάθε μια που το έχει ανάγκη, αυτοί είναι που θα ξανασηκώσουν από αύριο στις πλάτες τους όλες τις συνέπειες που θα προκληθούν από την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από το Κράτος. Και όπως είναι λογικό, όλοι αυτοί δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα με τους κάθε λογής καταπιεστές. Ενώ, λοιπόν, οι τελευταίοι βλέπουν την πανδημία ως ευκαιρία για την μεγαλύτερη εδραίωση της κυριαρχίας τους, όλοι εμείς που στεκόμαστε στο πλευρό των καταπιεσμένων αγωνιζόμαστε για τις ανάγκες και τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας, έτσι ώστε «να μην συνθησίουμε τον θάνατο» που μας προσφέρουν οι σύγχρονοι τύρρανοι. Και ο αγώνας αυτός δεν μπορεί να είναι ξέχωρος από τον αγώνα για την ολική ανατροπή του υπάρχοντος άδικου και εκμεταλλευτικού συστήματος, του Κράτους και του Κεφαλαίου, από τον αγώνα, δηλαδή, που θα έχει ως στόχο τον ελευθεριακό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Ανδρέας Κ.

Ένα χρόνο τώρα ο κόσμος της εργασίας φέρει διπλή ταφόπλακα

Θα περίμενε κανείς ότι σε περίοδο πανδημίας ένα από τα πρώτα πράγματα που πρέπει να συμβούν είναι να κλείσουν εργασιακοί χώροι που δεν είναι απαραίτητοι για την διαβίωση του ανθρώπου. Μέχρι τουλάχιστον να ενισχυθεί το σύστημα υγείας και να βρεθεί κάποιο αντίδοτο. Αυτό βεβαίως δεν θα μπορούσε να συμβεί σε ένα οικονομικό σύστημα που στην βάση του βλέπει τον κόσμο της εργασίας σαν αναλώσιμο. Από την άλλη είδαμε βεβαίως εργαζόμενους να υψώνουν την φωνή τους ζητώντας να κλείσουν χώροι εργασίας στην Ευρώπη αλλά τελικός δεν εισακούστηκαν με αποτέλεσμα την διασπορά του κορονοϊού.

Το 2020 δεκάδες εργαζόμενοι έχασαν την ζωή τους στα λεγόμενα εργατικά "ατυχήματα" * και ενώ διανύουμε τον τέταρτο μήνα του 2021 πάνω από 5 εργαζόμενοι έχουν ήδη χάσει την ζωή τους. Οι δυο τελευταίοι εργαζόμενοι έχασαν την ζωή τους στις αρχές Μάρτιου στην Πάτρα, το πρώτο περιστατικό συνέβη στην περιοχή της παλαιάς εθνικής οδού, σε επιχείρηση επεξεργασίας μαρμάρων όπου ο εργαζόμενος, ηλικίας 58 ετών καταπληκώθηκε από μαρμάρينو όγκο και το δεύτερο στα έργα επέκτασης, βιομηχανίας παρασκευής φαρμάκων της εταιρείας CBL στην ΒΙΠΕ, ο εργαζόμενος ηλικίας 66 ετών, υπέστη ατύχημα όταν ανυψούμενο με γερανό φορτίο έπεσε, καθώς ο ιμάντας που το συγκρατούσε έφυγε από την ασφάλεια. Οι εργαζόμενοι λοιπόν βιώνουν μια διπλή καταπίεση, από την μια η αυθαιρεσία της κάθε εργοδοσίας που τόσα χρόνια αρνείται να εφαρμόσει τα μέτρα προστασίας μέσα από τις υποδείξεις των σωμάτων και τώρα αρνείται να εφαρμόσει τα μέτρα υγειονομικής προστασίας. Από την άλλη η αυθαιρεσία του κράτους που δεν εξοπλίζει το σύστημα υγείας όσο και τα μέσα μαζικής μεταφοράς που χρησιμοποιούν καθημερινά οι εργαζόμενοι.

*Η λέξη ατυχήματα είναι σε εισαγωγικά γιατί κατά την γνώμη μου δεν μπορεί να θεωρείται ως τέτοιο αφού τα αίτια που το προκαλούν γίνονται εν γνώσει του εργοδότη ή του κράτους.

Μάκης Τζ.

βιομηχανικός εργάτης και λιμενεργάτης

Φυλακές Αγίου Στεφάνου: Οι κρατούμενοι στο έλεος της πανδημίας

Πληθαίνουν οι καταγγελίες για δεκάδες κρούσματα στις ελληνικές φυλακές όπου οι κρατούμενοι διαβιούν υπό αντίξοες συνθήκες, πλήρως εγκαταλελειμένοι και μόνοι, μπροστά στην επέλαση της πανδημίας. Οι ακραίες συνθήκες συνωστισμού και συμφόρησης σε ελάχιστα τετραγωνικά μέτρα που παραβιάζουν ακόμα και τους ίδιους τους νόμους του σάπιου συστήματος εξουσίας και καταπίεσης, μετατρέπουν τα κολαστήρια των φυλακών σε εστίες υπερμετάδοσης του ιού.

Τον τελευταίο καιρό διάφορες καταγγελίες είδαν το φως σχετικά με δεκάδες κρούσματα covid στις φυλακές Αγ. Στεφάνου Πάτρας, με τις ευθύνες της διοίκησης να είναι σαφείς και εγκληματικές, καθώς σύμφωνα με επίσημα στοιχεία υπάρχει υπερπληρότητα 150%. Την ώρα που η πανδημία σαρώνει, αντί να παρθούν ουσιαστικά υγειονομικά μέτρα για την προφύλαξη των κρατουμένων, οι τελευταίοι κρατούνται κλεισμένοι στα κελιά τους, ενώ τα επιβεβαιωμένα κρούσματα (περισσότερα από 120, με 6 να νοσηλεύονται στο νοσοκομείο, έναν νεκρό και έναν διασωληνωμένο) κρατούνται στα πειθαρχεία χωρίς ουσιαστική περίθαλψη. Επιπλέον, ελλείπει ασφαλούς χώρου καραντίνας για όσους νοσούν, το ρόλο αυτό παίζει πρόχειρα και ο χώρος του σχολείου δεύτερης ευκαιρίας, ενώ η κουζίνα των φυλακών έκλεισε και αντί γεύματος τους παρέχεται ένα κομμάτι ψωμί και μερικές ελιές. Είναι σαφές πως η διαχείριση του covid-19 μέσα στις φυλακές είναι ένα κρατικό έγκλημα σε εξέλιξη.

Εδώ και ένα χρόνο πλέον βρισκόμαστε εν μέσω μιας πρωτόγνωρης υγειονομικής, ανθρωπιστικής και κοινωνικής κρίσης, όπου η εξάπλωση της πανδημίας του covid-19 αναδεικνύει με τον πιο emphaticό τρόπο την εγκληματική φύση του κράτους και του καπιταλισμού. Στις ελληνικές φυλακές διεξάγεται ένα ακόμα δολοφονικό επεισόδιο της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας.

Δρομοκαΐτειο: αποθήκη ασθενών covid-19

Τις τελευταίες μέρες έχουν υπάρξει πληθώρα καταγγελιών από πλευράς εργαζομένων για τη διαχείριση της διοίκησης του Δρομοκαΐτειου των κρουσμάτων-ασθενών covid-19.

Έχουν εντοπιστεί δεκάδες ασθενείς θετικοί, ενώ όλοι οι υπόλοιποι νοσηλευόμενοι ασθενείς είναι ύποπτα κρούσματα καθώς δεν είναι σε θέση να τηρούν μέτρα ατομικής προστασίας.

«Το Νοσοκομείο έχει μετατραπεί πια σε Γενικό Νοσοκομείο νοσηλείας περιστατικών κορωνοϊού, χωρίς γιατρούς, λοιπό προσωπικό, μέσα ατομικής προστασίας και χωρίς οξυγόνο. Μετατρέπεται σε αποθήκη ψυχών. Νεκροταφείο ψυχικά ασθενών με κορωνοϊό.», όπως αναφέρει το σωματείο εργαζομένων στο «Δρομοκαΐτειο» σε επιστολή του στον Εισαγγελέα.

Οι εργαζόμενοι ζητούν να μεταφερθούν οι ηλικιωμένοι ασθενείς covid-19, οι οποίοι ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες σε νοσοκομεία, να μην εισάγονται νέοι ασθενείς και να γίνονται test covid-19 στους εργαζόμενους. Αιτήματα, τα οποία πέφτουν στο κενό.

Στα ψυχιατρεία, όπως και στις φυλακές, το κράτος και οι διοικήσεις δολοφονούν εν μέσω πανδημίας!

Μεγαλειώδης διαδήλωση στην Πάτρα ενάντια στην κρατική καταστολή

Το Σάββατο 13 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε μεγαλειώδης διαδήλωση στο κέντρο της Πάτρας ενάντια στην κρατική καταστολή. Στην διαδήλωση συμμετείχαν περίπου 2.500 άτομα.

Μοτοπορεία της ταξικής πρωτοβουλίας εργαζομένων με δίκυκλο

Την Τετάρτη 24/3 πραγματοποιήθηκε από την Ταξική Πρωτοβουλία εργαζομένων με δίκυκλο μοτοπορεία ως απάντηση στο θανατηφόρο τροχαίο έξω από τη βουλή, όπου υπηρεσιακό όχημα της προσωπικής ασφάλειας της Ντόρας Μπακογιάννη χτύπησε τον 23χρονο Ιάσωνα, αλλά και στην προσπάθεια κυβέρνησης και ΜΜΕ να συγκαλύψουν το περιστατικό.

Κατά τη διάρκεια της μοτοπορείας, που ξεκίνησε από την Τριών Ναυάρχων και διέσχισε μεγάλο μέρος της πόλης, οδηγοί – διανομείς που βρίσκονταν στον δρόμο ενσωματώνονταν σε αυτή, ενώ προκάλεσε τα θετικά σχόλια των περαστικών.

από τον δρόμο

Στρατόπεδα συγκέντρωσης: κολαστήρια ανθρώπινων ψυχών

Το απόγευμα του Σαββάτου 27 Μάρτη, ένας 24χρονος πρόσφυγας έδωσε τέλος στη ζωή του όταν ενημερώθηκε πως η παράλογη και αναίτια κράτησή του θα συνεχιστεί, μετά από 17 μήνες εγκλεισμού. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες που κρατούνται στο κολαστήριο της Κορίνθου, μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν χαρτιά. Ακολούθησε εξέγερση με τους πρόσφυγες να βάζουν φωτιά στα φυλάκια εισόδου-εξόδου και σε άλλες υποδομές του στρατοπέδου.

Δύο μέρες νωρίτερα, ένας ακόμα πρόσφυγας βρήκε τραγικό θάνατο από περιτονίτιδα, σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Κω, εξαιτίας της αδιαφορίας των αρχών να τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο, ενώ σφάδαζε από τους πόνους.

Τον προηγούμενο μήνα, τρεις πρόσφυγες βρέθηκαν νεκροί σε κτήριο στη Θεσσαλονίκη, καθώς άναψαν φωτιά στην προσπάθειά τους να ξεσταθούν και λίγο μετά ξεψύχησαν από τις αναθυμιάσεις, ενώ μια πρόσφυγας αυτοπυρπολήθηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Καρά Τεπέ, διαμαρτυρόμενη για την κράτησή της, όταν έμαθε ότι αναβλήθηκε η μεταγκατάστασή της στη Γερμανία.

Μπροστά στην επέλαση της πανδημίας, της κρατικής καταστολής και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας που εντείνεται το τελευταίο διάστημα, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες βιώνουν ένα αδιανόητο καθεστώς εξαιρέσης, όντας απροστάτευτοι και σε απάνθρωπες συνθήκες εξασθένισης παντού, από την Κόρινθο και την Κω μέχρι τη Ριτσώνα, το Καρά Τεπέ και τα άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στοιβάζονται από το κράτος, από το κέντρο της Αθήνας όπου βρίσκονται εγκαταλελειμμένοι, μέχρι τα παλιά εργοστάσια της Πάτρας και τη Μανωλάδα.

Η επίθεση στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ως το πιο ευάλωτο και υποτιμημένο κομμάτι της κοινωνίας διεξάγεται με προφανή στόχο τη δαιμονοποίηση τους, την εξαφάνισή τους από το δημόσιο

πεδίο, τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ακόμα και τη φυσική τους εξόντωση ούτως ώστε να αναδυθούν τα πιο συντηρητικά κοινωνικά αντανάκλαστα και να διαρραγούν οι δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων.

Απέναντι σε αυτή την άθλια πραγματικότητα που βιώνουν, αντιμετωπίζουν καθημερινά και το σκληρό πρόσωπο της καταστολής, αναμένοντας στωικά μια ευκαιρία για ένα καλύτερο αύριο για αυτούς και τις οικογένειές τους, χωρίς πόλεμο, φτώχεια, καταστολή και κυνηγητά.

Να σταθούμε αλληλέγγυοι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ως κομμάτι της κοινωνικής βάσης που πλήττεται με κάθε δυνατό τρόπο από το κράτος και το κεφάλαιο. Να προτάξουμε την κοινωνική αυτοοργάνωση και την αλληλοβοήθεια, υποστηρίζοντας τις καταλήψεις και τις δομές αυτοστέγασης των προσφύγων ως κοινωνική αντιπρόταση απέναντι στον εγκλεισμό, την καταστολή και το θάνατο που τους υπόσχεται το κράτος στα σύνορα του Έβρου, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στήνει ανά την επικράτεια, στους δρόμους και τις πλατείες. Να κινητοποιηθούμε άμεσα για να κλείσουν κολαστήρια τύπου Μόρια και Καρά Τεπέ και να σπάσουμε το σύγχρονο Απαρτχάιντ που τους έχει επιβληθεί.

Ενάντια στο σύγχρονο φασισμό των κλειστών συνόρων, του καθεστώτος εξαιρέσης και παρανομοποίησης όλου του μεταναστευτικού πληθυσμού, των επιχειρήσεων «σκοούπα», του εγκλεισμού σε στρατόπεδα συγκέντρωσης – φυλακές, του αποκλεισμού από τους βασικούς πόρους επιβίωσης, υγείας και παιδείας, των απάνθρωπων συνθηκών διαβίωσης στα κέντρα κράτησης, της βίαιης καταστολής των αγώνων και της εκκένωσης των καταλήψεων στέγης, των επιθέσεων των παρακρατικών συμμοριών και του κοινωνικού κανιβαλισμού, των καθημερινών θανάτων στο Αιγαίο, τον Έβρο και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Τιμή στην Helin Bolek

Στις 3 Απρίλη 2020 έφυγε από τη ζωή η 28χρονη αγωνίστρια Helin Bölek, μέλος του μουσικού συγκροτήματος Grup Yorum, στην 288η μέρα απεργίας πείνας. Η Helin, μαζί με το σύντροφο της μουσικό, Ibrahim Göckçek, ο οποίος πέθανε και αυτός μετά από πολύμηνη απεργία πείνας ένα μήνα αργότερα, αντιστάθηκαν με θάρρος απέναντι στο φασιστικό κράτος της Τουρκίας, θυσιάστηκαν για τη δικαίωση των αιτημάτων του συγκροτήματος, για να σταματήσει η απαγόρευση των συναυλιών τους και οι επιθέσεις στο πολιτιστικό κέντρο Idil στην Κωνσταντινούπολη, για να αφαιρεθούν τα μέλη του Grup Yorum από τη λίστα επικήρυξης της τουρκικής αντιτρομοκρατικής, για να σταματήσουν οι διώξεις εναντίον τους και να αποφυλακιστούν όσα μέλη τους κρατούνται στις φυλακές. Μαζί με το Mustafa Kocak, ο οποίος ήταν ένας ακόμα νεκρός απεργός πείνας εκείνης της περιόδου που αγωνίστηκε για την κατάργηση των ειδικών δικαστηρίων για τους πολιτικούς κρατούμενους, έδωσαν έναν εμβληματικό αγώνα για το δίκιο και την ελευθερία. Οι αγωνιζόμενοι σε όλο τον κόσμο θα τους θυμόμαστε με σεβασμό και θαυμασμό, μέχρι τα τραγούδια των αγώνων να ακουστούν πάνω στα συντρίμια του εξουσιαστικού κόσμου, μέχρι τα όνειρα να πάρουν εκδίκηση...

Δε χύνουν δάκρυ τα μάτια που συνήθισαν να βλέπουνε φωτιές.
Δε σκύβουν το κεφάλι οι μαχητές, κρατάν ψηλά τ' αστέρι με περηφάνεια.
Ναζιμ Χικμέτ

Ο πατριαρχικός κόσμος εκδικείται...

- Τα μεσάνυχτα της Πέμπτης 17/3 κατατέθηκε σε δημόσια διαβούλευση το νομοσχέδιο για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια των τέκνων, το οποίο εξαναγκάζει χιλιάδες γυναίκες και παιδιά να εγκλωβίζονται υποχρεωτικά σε μία κακοποιητική συνθήκη ζωής, στην οποία θα εξετάζεται το αν υφίσταται πράγματι βία προκειμένου να αίρεται η υποχρέωση συνεπιμέλειας.

- Στα μέσα Μάρτη, το τούρκικο κράτος αποχώρησε από τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, από τη συνθήκη εκείνη δηλαδή που τη δεσμεύει να θεσμοθετεί ενάντια στη βία κατά των γυναικών επι-

βεβαιώνοντας για μια ακόμη φορά τη φασιστική πατριαρχική φύση του.

- Τον Γενάρη στην Πολωνία, το κράτος κηρύσσει αντισυνταγματικό το νόμο για τις αμβλώσεις και τις απαγορεύει δια νόμου αφαιρώντας στις γυναίκες κάθε δικαίωμα αυτοδιάθεσης του σώματός τους.

- Πριν δυο εβδομάδες, κατατέθηκε ψήφισμα στην ευρωβουλή σχετικά με το δικαίωμα των γυναικών στην άμβλωση από τα πιο συντηρητικά κομμάτια εντός της. Για την ώρα καταψηφίστηκε από την πλειοψηφία της ευρωβουλής αλλά γεννά πολλά ερωτήματα πως μπορεί να είναι

αντικείμενο καν συζήτησης το δικαίωμα των γυναικών στην αυτοδιάθεση του σώματός τους.

Τα κράτη, αφού έχουν αποτύχει πλήρως στην αντιμετώπιση και τη διαχείριση της υγειονομικής κρίσης του covid-19, αφού για μία ακόμη φορά την εκμεταλλεύτηκαν για την ισχυροποίησή τους, σήμερα εντείνουν την επίθεσή τους στους από τα κάτω Ένας κόσμος πατριαρχικός, που εκτός των άλλων, στενεύει τον κλοιό της ζωής και της αξιοπρέπειας και γύρω από τις γυναίκες. Ένας κόσμος πατριαρχικός, ο οποίος σήμερα μας εκδικείται, σκοτώνει τα θέλω μας και τα συναισθήματά

μας. Ένας κόσμος που το μόνο που έχει να προσφέρει είναι μίσος, θάνατο και βία.

Κι από την άλλη εμείς. Όλες οι γυναίκες της τάξης μας, όλες οι γυναίκες που καταπιεζόμαστε καθημερινά σε όλα τα πεδία της ζωής μας, εμείς που στεκόμαστε η μία δίπλα στην άλλη, εμείς που οργανώμαστε, εμείς που κουβαλάμε μέσα μας τον έναν όμορφο κόσμο γεμάτο ζωή, σκοπεύουμε να σταθούμε απέναντι σε ό,τι έρχεται να δυσχεράνει τη ζωή μας.

Απέναντι στο θάνατο θα νικήσει η ζωή!

Μαρία Μ.

Η σύγκρουση δύο κόσμων

Αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση και φοιτητικοί αγώνες

Το προηγούμενο διάστημα ψηφίστηκε ο νόμος Κεραμέως – Χρυσοχοϊδη, ο οποίος σηματοδοτεί μια σειρά από αλλαγές στον χώρο των πανεπιστημίων. Ο νόμος αυτός, που αποτελεί έναν από τους πιο αντιδραστικούς που έχει επιχειρήσει να περάσει το Κράτος τις τελευταίες δεκαετίες, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τα παρακάτω: ίδρυση πανεπιστημιακής αστυνομίας (ΟΠΠΙ), ελεγχόμενη είσοδος στον χώρο του πανεπιστημίου, επιτήρηση μέσω καμερών, αναβάθμιση των πειθαρχικών ποινών για τα «αδικήματα» που τελούνται εντός των ιδρυμάτων, καθιέρωση ελάχιστης βάσης εισαγωγής και ανώτατου ορίου φοίτησης και διαγραφές φοιτητών. Όλα τα παραπάνω αποτελούσαν προεκλογικές εξαγγελίες της νεοφιλελεύθερης – ακροδεξιάς κυβέρνησης που βρίσκεται στην εξουσία και η οποία προσπαθεί εδώ και χρόνια να παρουσιάσει τα πανεπιστήμια ως «άνδρα» ανομίας και παραβατικότητας προκειμένου δικαιολογήσει τη φύλαξή τους από την αστυνομία και τη διαρκή επιτήρηση των φοιτητών. Ωστόσο, στο σημείο αυτό δεν μπορούμε να παραλείψουμε το γεγονός ότι η επίθεση του κράτους σε βάρος των φοιτητών είναι διαχρονική και το μόνο που αλλάζει ανάλογα με το ποιός βρίσκεται στην κυβέρνηση είναι η ένταση αυτής της επίθεσης και όχι η ουσία. Έτσι, η Ν.Δ πατάει σήμερα πάνω σε νόμους και διατάξεις των προηγούμενων κυβερνήσεων, συμπεριλαμβανομένου προφανώς και του ΣΥ.ΡΙΖ.Α, όπως και αυτές πάτησαν πάνω σε διατάξεις των προκατόχων τους και ούτω καθεξής.

Ο νέος νόμος δεν αφορά κάποιες μεμονωμένες αλλαγές στα πανεπιστήμια αλλά αποτελεί κομμάτι της συνολικότερης αναδιάρθρωσης που επιχειρεί το κράτος στον χώρο της εκπαίδευσης. Ήδη από το καλοκαίρι του 2019, η νεοεκλεγμένη, τότε, κυβέρνηση έσπευσε να περάσει τον νόμο για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, ενός νόμου που είχε τις ρίζες του στην εποχή της δικτατορίας και αποτελούσε βασική κατάκτηση του φοιτητικού, και όχι μόνο, κινήματος κατά τη διάρκεια της Μεταπολίτευσης. Λίγο καιρό αργότερα ο νόμος αυτός πήρε σάρκα και οστά, όταν πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλλαν στον προαύλιο χώρο της ΑΣΟΕΕ με σκοπό να διαλύσουν την προγραμματισμένη συνέλευση των φοιτητών. Αργότερα, κατά τη διάρκεια του πρώτου κύματος της πανδημίας, τέθηκε προς ψήφιση ένα νομοσχέδιο που αφορούσε μια σειρά από αλλαγές σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Στο πεδίο της Δευτεροβάθμιας, ο νόμος προέβλεπε την επαναφορά της τράπεζας θεμάτων στο Λύκειο, την αύξηση των πόντων εξέτασης μαθημάτων, την επανεισαγωγή της αναγραφής της διαγωγής στο απολυτήριο των μαθητών αλλά και την αυστηροποίηση της αξιολόγησης των καθηγητών και των σχολικών μονάδων. Όσο αφορά την Τριτοβάθμια εκπαίδευση, προβλεπόταν η δυνατότητα ίδρυσης ξενόγλωσσων προπτυχιακών τμημάτων από τα πανεπιστήμια (φυσικά με την καταβολή διδάκτρων) αλλά και η αλλαγή στα κριτήρια των μετεγγραφών, με τέτοιο τρόπο

ώστε να καθίσταται αδύνατη η μετεγγραφή ακόμα και για πολλούς φοιτητές των κατώτερων κοινωνικών και οικονομικών στρωμάτων.

Η αλλαγή των συσχετισμών εντός των χώρων εκπαίδευσης και ιδιαίτερα των πανεπιστημίων βρίσκεται πάρα πολύ ψηλά στις προτεραιότητες των εξουσιαστών. Το Κράτος φοβάται τους φοιτητές καθώς ξέρει ότι αποτελούν ένα διαχρονικό αγκάθι για τα σχέδιά του. Δεν είναι τυχαίες άλλωστε οι δηλώσεις επιφανών Υπουργών της κυβέρνησης οι οποίοι τονίζουν με κάθε τρόπο ότι «ήρθε η ώρα να μπει ένα τέλος στην ιδεολογική ηγεμονία της Αριστεράς εντός των πανεπιστημίων». Από την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 (κατά τη διάρκεια της οποίας τα μέλη της σημερινής κυβέρνησης ήταν από την πλευρά του τάνκ και όχι των φοιτητών) και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης, μέχρι τους φοιτητικούς αγώνες της περιόδου '06-'07, την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και τις κινητοποιήσεις κατά τη διάρκεια της κρίσης, το φοιτητικό κίνημα ήταν πάντα μπροστά και αγωνιζόταν έτσι ώστε να μην ξεδιπλωθούν τα σχέδια των ισχυρών που αποσκοπούν στην ολοένα και μεγαλύτερη εμβάθυνση της ανισότητας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας. Με την εν εξελίξει αναδιάρθρωση επιχειρείται αφενός η τρομοκράτηση των φοιτητών και αφετέρου η ενίσχυση της ιδιωτικής εκπαίδευσης καθώς καθίσταται όλο και πιο δύσκολη η φοίτηση στο πανεπιστήμιο για τους φτωχούς φοιτητές, οι οποίοι δεν έχουν τις ίδιες δυνατότητες με άλλους, δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος των ακριβών φροντιστηρίων και αναγκάζονται να δουλέψουν προκειμένου να σπουδάσουν.

Με βάση τα παραπάνω, έχει μεγάλη σημασία να αναλογιστούμε τη συγκυρία μέσα στην οποία συντελείται η περιγραφείσα αναδιάρθρωση. Εδώ και πάνω από ένα χρόνο, βρισκόμαστε όλοι αντιμέτωποι με μια πρωτοφανή υγειονομική κρίση. Τα λοκ-ντάουν και οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας διαδέχονται το ένα το

άλλο. Τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, οι χώροι δηλαδή τους οποίους αφορά η αναδιάρθρωση, λειτουργούν αποκλειστικά μέσω της τηλεκπαίδευσης (κάτι στο οποίο έχουν εναντιωθεί από την πρώτη στιγμή οι μαθητές, οι φοιτητές και οι καθηγητές). Όπως είναι φανερό, μέσα σε αυτή την συνθήκη είναι πολύ δύσκολο να ξεσπάσουν οι αντιστάσεις και αγώνες που αναφέρονται παραπάνω. Οι φοιτητές δεν βρίσκονται από κοντά, δεν υπάρχει το κοινό πεδίο στο οποίο μπορούν να συζητήσουν, να ζυμωθούν πολιτικά και να πραγματοποιήσουν τις γενικές τους συνελεύσεις. Έτσι, το κράτος άδραξε την ευκαιρία και χρησιμοποίησε την υγειονομική κρίση προκειμένου να περάσει νόμους που σε οποιαδήποτε άλλη περίοδο θα ξεσήκωναν θύελλα αντιδράσεων και θα έβρισκαν ισχυρά εμπόδια μπροστά τους.

Η ίδια η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση δεν μπορεί να ιδωθεί ξέχωρα από τη συνολικότερη επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ σε βάρος της κοινωνίας και των κατώτερων τάξεων. Κομμάτια αυτής της επίθεσης, εκτός από τα νομοσχέδια για την παιδεία, αποτελούν οι νόμοι που προβλέπουν το φακέλωμα των συνδικαλιστών και δυσκολεύουν την κήρυξη απεργίας, αυτοί που καταργούν στην πράξη το οκτάωρο και αφήνουν εκτεθειμένους τους εργαζομένους στις ορέξεις των αφεντικών τους, ο νόμος για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, αλλά και μια σειρά άλλων, οι οποίοι στοχεύουν πάνω από όλα στο τσάκισμα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και στην τρομοκράτηση όσων τολμούν να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντι στην επέλαση της βαρβαρότητας. Οι εξουσιαστές θέλουν να τελειώσουν μια και καλή με όλες τις κατακτήσεις των καταπιεσμένων, επιδιώκοντας να γυρίσουν σελίδα στη μεταπολιτευτική ιστορία. Οι φοιτητικές συνελεύσεις και καταλήψεις, οι απεργίες, ο συνδικαλισμός και οι διαδηλώσεις δεν έχουν θέση στον δυσοπτικό κόσμο που ονειρεύονται να φτιάξουν. Σε αυτόν τον κόσμο τα μόνα

που έχουν θέση είναι η στυγνή εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, η γιγάντωση της ιδιωτικής κερδοφορίας και των ταξικών ανισοτήτων, η αδικία και ο θάνατος.

Η συνθήκη που περιγράφεται παραπάνω κάθε άλλο παρά ευοίωνη φαντάζει. Ωστόσο, η τελευταία περίοδος έχει δείξει ότι η κοινωνία έχει αντοχές και παράγει ισχυρές αντιστάσεις ακόμα και μέσα σε αυτή την πολύ δύσκολη συγκυρία. Οι μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα όλο το τελευταίο διάστημα και οι δυναμικές καταλήψεις σχολών από τους φοιτητές με αποκορύφωμα την κατάληψη της πρυτανείας του Α.Π.Θ, η οποία είχε ως επακόλουθο την σκληρή κρατική καταστολή, το ξύλο και τις συλλήψεις, δείχνουν με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι η επιχειρήση καταστολής και τρομοκράτησης δεν θα περάσει αμαχητί. Ο αγώνας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση δεν αφορά μόνο τους φοιτητές και τους μαθητές που πλήττονται άμεσα από αυτή. Αφορά όλους τους καταπιεσμένους, όλη την κοινωνική και ταξική βάση, τους εργαζομένους, τους ανέργους και όλους όσους δεν θέλουν να ζήσουν σε μια κοινωνία αδικίας, καταπίεσης και διαρκούς φόβου. Οι κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο αποτέλεσαν το εφαλτήριο προκειμένου όλο και περισσότερος κόσμος να κατέβει στο δρόμο και να αγωνιστεί προκειμένου να μπορεί να ορίζει τη ζωή του. Στην παρούσα φάση, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να συνδέσουμε τους επιμέρους αγώνες και να οργανωθούμε σε κάθε κοινωνικό πεδίο, στα πανεπιστήμια και στους χώρους εργασίας, έτσι ώστε να αντιπαλέψουμε τον κόσμο του Κράτους και του Κεφαλαίου που υπόσχεται μόνο εκμετάλλευση και αδικία. Μόνο έτσι μπορούμε να γκρεμίσουμε τις υπάρχουσες πολιτικές και οικονομικές δομές και να οικοδομήσουμε έναν κόσμο ελευθερίας και ισότητας που θα τοποθετεί στο κέντρο του τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Ανδρέας Κ.

Από τα ουρλιαχτά της ΓΑΔΑ στους υπόκωφους βηματισμούς των εθνικών παρελάσεων

«Κείνο το βράδυ σώπαιναν οι λύκοι γιατί ουρλιάζανε οι άνθρωποι...»

Μ. Λουντέμης

Ν. Σμύρνης, από εκείνο το απόγευμα που χιλιάδες κόσμου βγήκαν στον δρόμο να φωνάξουν και να καταγγείλουν την αστυνομοκρατία που κατακλύζει τις γειτονιές μας, τα πανεπιστήμια και τις ζωές μας ευρύτερα. Τελικά, όμως, μοναδική αιτία για να μετατραπούν οι δρόμοι

της Ν. Σμύρνης σε ποτάμια κόσμου που διαδήλωνε κόντρα στα γκλοπ και στην αστυνομική βία, στάθηκε ο ξυλοδαρμός ενός νέου ανθρώπου σε μια πλατεία της Αθήνας;

Εδώ και έναν χρόνο ζούμε εν μέσω μιας πανδημίας που με κάθε τρόπο έχει ξεμπροστιάσει το ανθρωπιστικό προσώπειο του κράτους και των κυρίαρχων. Εδώ και έναν χρόνο βιώνουμε ένα, κουντικής μορφής, καθεστώς απαγορεύσεων, εν μέσω μιας συνθήκης διαρκούς ελέγχου και αστυνόμευσης, ως θεατές σε μια παράσταση που βρωμάει θάνατο. Το κράτος προτάσσει μονάχα την καταστολή, προσλαμβάνει νέους «ειδικούς» για αυτό, διαχειριστές της πανδημίας, που δεν είναι άλλοι από τους μπάτσους, φροντίζει να εξαντλήσει το χρηματικό του απόθεμα στον πλήρη εξοπλισμό της ελληνικής αστυνομίας και αποσιωπά μέσω των απόλυτα χειραγωγημένων Μ.Μ.Ε., κάθε γεγονός που μπορεί να ταράξει την ηρεμία του καναπέ. Όλα αυτά με στόχο να θάψει βαθιά τους στοιβαγμένους στους διαδρόμους των νοσοκομείων, ασθενείς με covid, τους εκατό θανάτους ανά ημέρα και τις απάνθρωπες εφημερίες των «υπεράνθρωπων» γιατρών. Γιατί το κράτος δεν έχει κανένα στόχο να ενισχύσει το εθνικό σύστημα υγείας, δεν έχει κανένα στόχο να βοηθήσει ουσιαστικά τους πληττώμενους από την πανδημία, τους φτωχούς, τους άνεργους, τους φυλακισμένους, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο κρατικής τρομοκρατίας, δεν είναι λίγες οι μαρτυρίες για άγριους ξυλοδαρμούς στα χέρια των αδιάλλακτων μπάτσων, δεν είναι λίγες οι μαρτυρίες για μαφιόζικες απαγωγές από την ασφάλεια

της ελληνικής αστυνομίας. Μαρτυρίες που αποπνέουν έναν αέρα σύγχρονης δικτατορίας. Τα ανοιγμένα κεφάλια, τα μελανιασμένα κορμιά, οι εισβολές σε σπίτια και οι νυχτερινές αρπαγές είναι λίγα μόνο από τα βάνουσα μέσα που χρησιμοποιεί το κράτος για να σιωπήσει κάθε φωνή αντίδρασης. Τα απάνθρωπα ψυχολογικά καισωματικά βασανιστήρια που έλαβαν χώρα στους υψηλούς ορόφους της Γ.Α.Δ.Α. το βράδυ της 10ης Μαρτίου, η επίδειξη εξουσίας, οι απειλές για βιασμούς, οι κακοποιητικές συμπεριφορές από τους ένστολους της ΕΛ.ΑΣ, αποτελούν μια βασική προσπάθεια εκφοβισμού των αγωνιζόμενων ανθρώπων, με την ελπίδα αυτοί να μην επιλέξουν τον δρόμο του αγώνα ξανά.

Την ίδια ώρα οι προετοιμασίες της μεγαλειώδους παρέλασης για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου είναι πυρετώδεις. Τα κεντρικά δελτία ειδήσεων παραχωρούν σοβαρό μέρος του τηλεοπτικού τους χρόνου στην λεπτομερή περιγραφή του πολυτελούς γεύματος που θα παραχωρηθεί στον πρίγκιπα Κάρολο και μια σειρά άλλων «επίτιμων» καλεσμένων, με αφορμή την «εθνική εορτή» της χώρας, ενώ μια μέρα αργότερα θα έχουμε την «τιμή» να παρακολουθήσουμε για δεύτερη φορά στην σύγχρονη ιστορία τον στρατό, την αστυνομία και τα θωρηκτά να παρελαύνουν στο κέντρο της Αθήνας με επιβεβλημένη απαγόρευση κυκλοφορίας.

Κι αν τώρα δεν βλέπουμε δύο κόσμους σε σύγκρουση, ολοφάνερα στα μάτια μας, τότε πότε; Από την μία οι ριζοσπαστικές φωνές, οι αγωνιζόμενοι φοιτητές στις καταλήψεις και στις συνελεύσεις, οι γιατροί που διεκδικούν διαρκώς τα αυτονόητα, οι εργαζόμενοι στις μαζικές απεργίες, όλοι εκείνοι που βάζουν μπροστά τα κορμιά τους απέναντι στα γκλοπ και τις ασπίδες, οι εξεγερμένοι στις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης κι από την άλλη οι φασιστικές ρητορίες, οι μπάτσοι σε κάθε γωνία, τα αντιεκπαιδευτικά και αντεργατικά νομοσχέδια, η αποστειρωμένη κανονικότητα και ο αλόγιστος καταναλωτισμός.

Κι αν έχουν πράγματι, την ελπίδα πως με τον εκφοβισμό, τα βασανιστήρια και τις διαρκείς δικαστικές διώξεις σε βάρος αγωνιστών, θα μας οδηγήσουν στην πλήρη αδράνεια, πως θα σταματήσουμε τον αγώνα, πως θα κουραστούμε, ας τους ενημερώσουμε με βεβαιότητα πια, πως ούτε στιγμή δεν θα σταματήσουμε. Γιατί έχουμε μια ανεξάντλητη πηγή δύναμης, που δεν μπορούν να μας στερήσουν, την δύναμη της αλληλεγγύης, την δύναμη που χέρι με χέρι, δίνει ο ένας στον άλλον. Μια μέρα τα πονεμένα ουρλιαχτά των χτυπημένων θα γίνουν ουρλιαχτά οργής, θα γίνουν εκκωφαντικές φωνές ανατροπής και θα διαλύσουν στην αντίληψή τους τα ένστολα πιόνια και τις αποξενωμένες φιέστες τους.

Θένια Π.

Δεν πάει πολύς καιρός από την μέρα εκείνη που διαβάζαμε τις μαρτυρίες για τα φρικιαστικά ουρλιαχτά που ηκούσαν έως δύο τετράγωνα μακριά από την κεντρική αστυνομική διεύθυνση, από τα κρατητήρια της Γ.Α.Δ.Α.. Δεν πάνε πολλές μέρες, ύστερα από την γενικευμένη λαϊκή οργή που εκφράστηκε κατάφωρα στους δρόμους και στις πλατείες της

Ζερμινάλ

είναι ό μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Άρχιζε στις 21 Μάρτη και τελείωνε στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξε-

χνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συντρόφισσες και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πολιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγηστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσε-

ων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το -πολλές φορές απροσπείλαστο και απροσδιόριστο- ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα.

Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις: ipposd.org

Η αλήθεια είναι η μεγάλη δύναμη, και η πίστη στην αλήθεια είναι μία από τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις κάθε επαναστατικού κοινωνικού κινήματος. Αν λείπει αυτή η πίστη, αυτή η πεποίθηση, αυτή η νοητική επάρκεια, λείπει το θεμέλιο όλων όσων οικοδομούνται στη σκέψη και στα γεγονότα. Παρ’ όλα αυτά, σε ό,τι αφορά τους αγώνες και τις επιδιώξεις μας, θα άξιζε μάλλον να μιλάμε για ειλικρίνεια παρά για αλήθεια, διότι, επισημονικά μιλώντας, η αλήθεια είναι ένα αποδεδειγμένο γεγονός, ενώ οι ιδέες μας, όσα επιχειρήματα κι αν αντλήσουμε από την ιστορία κι από την καθημερινή ατομική και συλλογική ζωή, βρίσκονται ακόμα στη σφαίρα των υποθέσεων, των θέσεων που πρέπει να αποδειχτούν μέσα από τα γεγονότα και τον πειραματισμό.

Στις μέρες μας, στο πολιτικό, οικονομικό, πνευματικό και ηθικό πεδίο, η κοινωνική αλήθεια είναι η απόλυτη υποδούλωση. Το ιδεώδες της ελεύθερης ζωής είναι μια υπόθεση. Είναι όμως η υπόθεση μιας βεβαιότητας τόσο μεγάλης που η αδιαμφισβήτητη πρακτικότητά της γίνεται κατανοητή ακόμα και από τους πιο λυσσαλέους εχθρούς της. Την απόδειξη την έχουμε στο μίσος με το οποίο καταδιώκεται η προπαγάνδα μας και στην παρεμπόδιση κάθε προετοιμασίας για την πρακτική εφαρμογή του ιδεώδους μας για τη ζωή. Αυτά, λένε, είναι για κάτι πνευματικά διαταραγμένους που διατείνονται ότι μπορούν να λύσουν το πρόβλημα του τετραγωνισμού του κύκλου και της συνεχούς κίνησης της ύλης, υποθέσεις δηλαδή ριζωμένες στον άρρωστο εγκέφαλό τους, κανείς δεν ανησυχεί για αυτούς, ο κόσμος τους κοιτά με συμπόνια, χωρίς να μπαίνει στον κόπο να διαταράξει τις εμπειρίες τους. Πρόκειται για υποθέσεις χωρίς δυνατότητα πραγματοποίησης, των οποίων η αποδοχή και μόνο αποτελεί σύμπτωμα τρέλας.

Η υπόθεση της ζωής του ελεύθερου ατόμου στην ελεύθερη κοινωνία γίνεται εύκολα κατανοητή ακόμα κι από τους σφοδρότερους εχθρούς της: τους προνομιούχους του παρόντος. Καθώς λοιπόν διαπιστώνεται ότι είναι πραγματοποιήσιμη, την φοβούνται και την καταδιώκουν στο πρόσωπα των προπαγανδιστών της. Εμείς είμαστε ακράδαντα πεπεισμένοι για την πρακτική επιτυχία των γενικών αρχών μας, τόσο πεπεισμένοι που θα θέλαμε απλά να είχαμε την ευκαιρία να εφαρμόσουμε όσα κηρύσσουμε και να πείσουμε με την ίδια μας τη ζωή τους τυχόν ενάντιους.

Τώρα βέβαια, φτάνει άραγε η πίστη στις ιδέες της ελευθερίας και της δικαιοσύνης; Φτάνει ακόμα και η προπαγάνδα αυτών των ιδεών; Αναρωτιόμαστε δηλαδή αν η αλήθεια, της οποίας την ατομική και συλλογική σπουδαιότητα αναγνωρίζουμε, είναι αρκετή ώστε οι άνθρωποι και οι λαοί να προσαρμόσουν την συμπεριφορά τους σε αυτήν, αν η γνώση της μπορεί να μετασχηματίζεται πάντα σε νόρμα ζωής, σε ηθική πυξίδα και γνώμονα των πράξεων. Με άλλα λόγια, ποιες είναι οι προοπτικές ενός κοινωνικού κινήματος που θεμελιώνει τις επαναστατικές επιδιώξεις του μόνο στη διάδοση των γενικών του αρχών;[...]

Ο Ρικάρντο Μέγια ήταν ένας από τους πρώτους που το είπαν ξεκάθαρα, ή τουλάχιστον ένας από αυτούς που μπόρεσαν να το πουν με τον περιεκτικότερο και εντονότερο τρόπο: «Το δίκιο δεν αρκεί».[...] Αν το δίκιο δεν αρκεί, τότε δεν μπορούμε παρά να σκεφτούμε ότι το

Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

Απόσπασμα από άρθρο του Diego Abad De Santillan που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα La Protesta το 1929. Περιλαμβάνεται στον Α’ τόμο (Το κοινωνικό και οικονομικό ζήτημα) του βιβλίου «Ένα ελευθεριακό πρόταγμα. Ιστορία, Εξέλιξη και Πράξη», εκδόσεις «Στάσει Εκπρίπτοντες». Το άρθρο περιέχει ακόμα ένα κεφάλαιο με τίτλο «Άμεση οικοδομπτική δράση».

πρόβλημα του κοινωνικού μετασχηματισμού δεν συνίσταται στο να διαθέτουμε μια πλειοψηφία πεπεισμένων οπαδών, παρότι θα ήταν βλακώδες να μην προσπαθήσουμε να στηριχτούμε σε μια τέτοια πλειοψηφία. Είτε με την πλειοψηφία, είτε με την μειοψηφία πεπεισμένων για την πρακτικότητα και την αλήθεια των υποθέσεών μας για την ελεύθερη ζωή, πάντα θα χρειάζεται να στηρίζουμε, να συνδράμουμε, να ενδυναμώνουμε την προπαγάνδα με κάτι άλλο, που είναι η «επαναστατική προετοιμασία». Όχι μόνο η πνευματική και ηθική προετοιμασία, αυτό δηλαδή που κάνει η προπαγάνδα, αλλά και μια προετοιμασία «υλική». Αν

το δίκιο δεν αρκεί, αν η αλήθεια ως τέτοια δεν έχει τη δύναμη να εμπεδωθεί με τη βαρύτητά της και μόνο, τότε η επαναστατική προπαγάνδα, χωρίς την προετοιμασία για να περάσει από τα λόγια στα έργα, είναι σαν τον στείρο πλατωνισμό τόσων διδασκαλιών χωρίς ζωντανή ψυχή.[...]

Αν η συνείδηση της καλής προαίρεσης και της αλήθειας μιας υπόθεσης ήταν καθοριστική δύναμη, θα ήμασταν σήμερα κióλας ένα από τα κοινωνικά ρεύματα με τη μεγαλύτερη ισχύ στην πράξη. Ωστόσο δεν συμβαίνει έτσι, διότι, όπως είπαμε, η αλήθεια δεν μετασχηματίζεται αυτόματα σε νόρμα συμπεριφοράς αυτών που την πρεσβεύουν. Γι’ αυτό, χωρίς να αρνούμαστε την αξία του δίκιου, της αλήθειας και της δικαιοσύνης, πράγματα τα οποία εμείς πιστεύουμε ακράδαντα, δεν βασιζόμαστε αποκλειστικά σε αυτά, περιμένοντας παθητικά την αυθόρμητη πραγμάτωσή τους. Νιώθουμε την ανάγκη να επιστρατεύσουμε την βούληση, να «προετοιμάσουμε» τις υλικές συνθήκες γι’ αυτή την πραγμάτωση.

Πως προετοιμάζονται αυτές οι συνθήκες, υλικές ή πραγματικές; Στη θεωρία, γιατί οι πρακτικές δοκιμές υπήρξαν πολύ περιορισμένες, ο αναρχισμός επεσήμανε τους εξής δύο δρόμους που όχι μόνο δεν αποκλείουν ο ένας τον άλλον αλλά αλληλοσυμπληρώνονται με θαυμάσιο και αρμονικό τρόπο: την εξεγερτική δράση και την οικοδομπτική σοσιαλιστική δράση[...]

Η εξεγερτική προετοιμασία
Κάποιες φορές, στην κοινωνική ιστο-

ρία, συναντούμε ανθρώπους και ομάδες αποκλειστικά εξεγερτικές, που έχουν κατά νου μία και μόνο αποστολή: να πυροδοτούν, με κάθε δυνατό ηρωικό και θυσιαστικό τρόπο, επαναστατικές καταστάσεις. Τους θαρραλέους αυτούς ανθρώπους, τους θαυμάζουμε, αναγνωρίζουμε τις γενναϊώδεις παρορμήσεις της βούλησής τους, όμως διαπιστώνουμε σε όλο το έργο τους μια υπερβολική έλλειψη ενδιαφέροντος για την προπαγάνδα. Γι’ αυτούς, το παν είναι η δράση, η προπαγάνδα είναι αμελητέα ποσότητα.

Υπάρχουν εποχές που αυτός ο πυρετός δράσης έχει την αιτιολόγησή του, και πάνω απ’ όλα υπάρχουν ιδιοσυγκρασί-

ες που δεν μπορούν να συλλάβουν την επαναστατική πάλη παρά μόνο μέσα απ’ αυτή τη μορφή δράσης, διακινδύνευσης και βίας.

Όσο ανεπαρκής είναι η καθαρή προπαγάνδα και η διάχυση της αλήθειας και της δικαιοσύνης ώστε να επέλθουν θεμελιώδεις κοινωνικές αλλαγές, τόσο είναι και η εξεγερτική δράση από μόνη της, χωρίς πρότερη συνείδηση των επιζητούμενων στόχων, χωρίς σαφή επίγνωση του δρόμου που θα ακολουθήσει, των εμποδίων που θα εμφανιστούν και των μέσων που θα χρησιμοποιηθούν για την υπερνίκησή τους, κατά τρόπο σύμφωνο με τις τελικές επιδιώξεις. Δεν αρκεί η υιοθέτηση μιας επαναστατικής ιδέας για να χαρακτηριστεί κάποιος επαναστάτης, όπως δεν αρκεί η εξεγερτική δράση για να υπάρξει διάκριση ανάμεσα στον οποιονδήποτε πολιτικό τυχοδιώκτη και τον ιδεαλιστή που έχει στο μυαλό του το όραμα ενός νέου κόσμου ελευθερίας και ευημερίας για όλους. Δεν είναι επαναστάτες όλοι οι εξεγερτικοί, όπως δεν είναι εξεγερτικοί, με την υλική έννοια της λέξης, όλοι οι επαναστάτες.

Αυτό που κατά την κρίση μας χαρακτηρίζει τον αληθινό επαναστάτη είναι μια νέα σύλληψη της ηθικής και κοινωνικής ζωής, συνδεδεμένη με μια διαρκή προσπάθεια για την πραγμάτωσή της. Η πραγμάτωση αυτή μπορεί να είναι διαφορετική ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του ατόμου και τις ειδικές περιστάσεις της εποχής και της κοινωνίας στην οποία ζει. Αυτό που έχει σημασία είναι να υπάρχει η προσπάθεια και να μην έρχεται σε συνθηκική αντίφαση με τον επιζητού-

μενο σκοπό λόγω μιας λάθος επιλογής του δρόμου που πρέπει να ακολουθηθεί και των μέσων που πρέπει να χρησιμοποιηθούν.

Η εξέγερση είναι από τα μέσα, από τα πλέον κλασικά, της προσπάθειας που αποσκοπεί στον κοινωνικό μετασχηματισμό. Μπορεί να είναι ένοπλη και βίαιη, όπως αυτή που μας μεταφέρεται από την πρόσφατη και την απώτερη ιστορία των λαών, όπου κυριαρχούν οι στρατοί και τα όπλα, αλλά μπορεί να είναι και οικονομική, όπως στην περίπτωση της κατάληψης των εργοστασίων στην Ιταλία. Πιθανότατα θα γίνει χρήση και των δύο μορφών εξέγερσης: της ένοπλης κι εκείνης που μεταχειρίζεται τα οικονομικά μέσα ισχύος, όπως τη γενική απεργία, το σαμποτάζ, την κατάληψη εργοστασίων, κτλ.

Δεν πρόκειται να συζητήσουμε για το αν υπερέχει ή αν είναι πιο σκόπιμη η αποκλειστική χρήση της μίας ή της άλλης εξεγερτικής έκφρασης. Αυτό που λέμε είναι ότι, εφόσον δεν αρκεί η προπαγάνδα και δεν αρκεί από μόνη της και η εξέγερση, είναι απαραίτητο να γίνει κομμάτι της νοοτροπίας όλων των επαναστατών ότι πρέπει να συγκεραστούν αμφότερες οι μέριμνες: η διάχυση των ιδεών, ή του προγράμματος προς υλοποίηση, και η επαναστατική προετοιμασία.

Ήδη έχουμε πει ότι διαπιστώνουμε έναν θλιβερό διαχωρισμό αυτών των επιδιώξεων ή, καλύτερα, μια εγκατάλειψη της ιδέας της εξέγερσης, η οποία εμπεριέχει ορισμένους κινδύνους, υπέρ μιας δράσης αμιγώς προπαγανδιστικής.[...]

Ανάμεσα στις επείγουσες ανάγκες του κινήματος βρίσκεται, χωρίς καμία αμφιβολία, η υλική προετοιμασία για την επανάσταση, αφού αυτή δεν θα γεννηθεί εκ του μηδενός, αλλά θα πρέπει να αποτελέσει καρπό της συνειδητής προσπάθειας των επαναστατών.[...]

Αν εγκαταλειφθεί ο εξεγερτισμός και ο αναρχισμός μετατραπεί σε κίνημα αποτελούμενο από κήρυκες, αν εγκαταλειφθεί επίσης η ιδέα του άμεσου πειραματισμού σχετικά με την αξία των ιδεών μας, τι φόβο να προκαλέσουμε στους αντιπάλους μας; [...] Το καπιταλιστικό και εξουσιαστικό καθεστώς ως τέτοιο μπορεί να κοιμάται ήσυχο, χωρίς να ανησυχεί για την ύπαρξή μας, διότι το δίκιο είναι μεν με το μέρος μας, αλλά δεν είναι ικανό να κλονίσει τις βάσεις της κυριαρχίας του καθεστώτος.[...]

Δεν θέλουμε να επιβεβαιώσουμε εδώ τις εξεγερτικές μας προδιαθέσεις. Αντολαμβανόμεστε πλήρως τα εμπόδια που παρεμβάλλονται στον δρόμο της ένοπλης ή της οικονομικής βίαιης δράσης. Εμπόδια που παρεμβάλλονται τόσο από την αστική τάξη και το κράτος όσο κι από την νοοτροπία των ίδιων των εργαζόμενων μαζών. Έχουμε λοιπόν ένα ορισμένο αίσθημα σκεπτικισμού αναφορικά με τα αποτελέσματα που θα έχει τελικά στη δράση για την σοσιαλιστική οικοδόμηση ένας ξεσηκωμός. Σκεφτόμαστε όμως ότι δεν μπορούμε να αρνηθούμε την στήριξή μας σε αυτή τη δράση, και όλος ιδιαίτε- ρως δεν μπορούμε να απορρίψουμε a priori κάθε εξεγερτική απόπειρα, στραγγαλίζοντας τη με την λογική των επιχειρημάτων που προβάλλουμε με ψύχραιμη και σχετικά νηφάλια σκέψη. Είναι προτιμότερο για την επαναστατική προετοιμασία να ακολουθήσει έναν δρόμο γεμάτο δυσκολίες παρά να απαρνηθούμε κάθε ουσιαστική προσπάθεια για προετοιμασία, προσδοκώντας στα θαύματα των ομιλιών και των άρθρων στις εφημερίδες.[...]